

3 sönd. i påsktiden

Predikan i Visseltofta kyrka 6 april 08

Joh 10:22-30

Nu inföll tempelinvigningssfesten i Jerusalem. Det var vinter, och Jesus gick omkring i Salomos pelarhall i templet. Då omringade judarna honom och sade: "Hur länge skall du hålla oss i ovisshet? Om du är Messias, så säg det öppet." Jesus svarade: "Jag har sagt er det, men ni tror det inte. Gärningarna som jag gör i min faders namn vittnar om mig. Men ni tror inte, därför att ni inte hör till mina får. Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig. Jag ger dem evigt liv, och de skall aldrig någonsin gå under, och ingen skall rycka dem ur min hand. Vad min fader har gett mig är större än allt annat, och ingen kan rycka det ur min faders hand. Jag och Fadern är ett."

"Hur länge ska du hålla oss i ovisshet? Säg oss öppet om du är Messias."

Jesus hade talat mycket om sig själv, men aldrig direkt sagt att han var Messias, eftersom det hade uppfattats som om han var en kungapretendent på Israels tron. Nu gjorde judarna ett försök att provocera fram ett sådant påstående, förmodligen för att få något att anklaga honom för, en anledning att gripa honom.

Och Jesus undviker skickligt att säga något som ger dem anledning att direkt gripa honom. Han ger inget jakande svar. Istället leder han vidare samtalet i en annan riktning, han vänder frågan mot dem själva: "Ni tror inte därför att ni inte hör till mina får."

Jesus hade redan gjort en mängd tecken och under. De judiska ledarna hade själva sett det, trots detta vägrade de att tro. Orsaken som Jesus anger är att de inte hör till Jesu får. Fåren lyssnar till herden, de känner igen herdens röst, men det gjorde alltså inte dessa. Vad var skillnaden?

Ja, den uppenbara skillnaden är ju vilka avsikter man har när man närmar sig Jesus. Söker man skäl för att tro eller skäl för att inte tro. De här männen hade redan bestämt sig, Jesus var en bedragare och måste röjas ur vägen, nu gällde det bara att få honom på fall. Och då hjälper inga under i världen för att övertyga en sådan människa.

Det var alltså inte Jesus som hade avvisat dem utan de själva som ställt sig utanför den fårflock som har Jesus som herde.

Bilden av herden var välkänd från gamla testamentet. Mose och David, två stora ledarprofiler för Israels folk hade bägge varit fåraherdar. I den första läsningen för idag så talade profeten Jeremia om att Gud ska sända en ny herde till folket och denne nye herde kopplas tydligt samman med Messias. Messias som skall komma ska vara som en herde för folket.

När då Jesus talar om sig själv som en herde på judarnas fråga om han är Messias, så är det nog detta ställe han tänker på. Han ser sig själv som den gode herden, sänd av Gud för att leda folket.

Bilden står alltså klar för oss: herden är Jesus och fåren är vi som vill tillhöra honom. Guds folk, kyrkan. Att vara kristen är alltså inte i första hand att omfatta ett lärosystem eller att stämma in i ett antal teoretiska formuleringar. Visserligen har det under kyrkans historia varit nödvändigt att precisera vad man tror på, i dogmer eller trosbekännelser. Men trosbekännelsen är ändå inte det viktigaste utan min relation till Kristus.

Viljan att följa Jesus kommer alltid först, och man kan ha börjat gå på den vägen innan man kan formulera sin tro teoretiskt.

Men för att börja följa någon måste man först ha hört kallelsen till efterföljelse. Lyssnandet är alltså viktigt som Jesus också tar upp: "Mina får lyssnar till min röst." Det är trons lyssnande som det handlar om, att lyssna i tro efter den gode herdens röst.

Det finns många röster i samhället, inte minst inom religionens område. Kanske finns det fler som vill göra sig hörda än det finns människor som vill lyssna.

Men kristen tro handlar alltså inte i första hand om att tala, om att försöka övertyga andra eller att komma med paroller och deklamationer. Utan kristen tro handlar i första hand om att lyssna. Att justera mottagaren så att vi får in herdens röst. Det gör vi när vi lever ett liv i bön och gudstjänst, när vi lyssnar till hans ord i bibelläsning.

Efterföljelsens gåva är evigt liv. I evangelietexten för andra årgången så säger Jesus att han "ger sitt liv för fåren". Så viktiga är vi för honom att herden själv betraktar fårens liv som viktigare än sitt eget. Jesus ger sitt liv för oss, vi vet ju när detta skedde, på korset när han dog för oss.

Och han inte bara ger sitt liv *för* oss utan *till* oss. Vi får ta emot hans liv och får därmed evigt liv. Jesus säger i dagens evangelium: "Jag ger dem evigt liv" syftande på fåren i hans hjord. Och det eviga livet är inte något som vi får i en framtid någon gång, efter vår död eller vid Jesus återkomst. Det eviga livet har jag redan här och nu om jag lever i en relation med herden, lever i hans efterföljd. Det är inget som kan tas ifrån oss: "ingen skall rycka dem ur min hand" som Jesus säger. Ändå kan man mista det, om man slutar lyssna till honom.

Vi ska snart gå fram och ta emot Jesus själv i bröd och vin. Så mycket utlämnar han sig för oss att han ger sig själv, sitt liv till oss. Herdens viktigaste uppgift var ju att leda fåren till betesmarker med friskt grönt gräs. Den betesmarken finns här framme vid altarrunden. Och Jesus går alltså ett steg längre än vad den vanlige herden gjorde. Han skulle leda fåren till föda. Jesus gör sig själv till föda av oss. Vi lever av honom, tar emot hans liv och får så evigt liv.